

Detail 19 Klink

Meesterproef voor ontwerpers

Bij het betreden van ons nieuwe huis wisten we één ding zeker: de deurklinken vervangen we zodra het kan. Iedere deur had een andere klink dan wel knop. Van antiek geel metalig met krullen, tot zwart gothic-achtig met een flinke sluitplaat en houten lundia knop in lilapaars geschilderd. Dat klinkt (let op de woordspeling) wellicht leuk gevarieerd, maar dat was het niet. Elke klink an sich was wanstaltig en samen vormden ze geen bijzonder uniek of spannend, exotisch ensemble. Het was het toppunt van slechte smaak. En na tien jaar zijn ze dat nog steeds. Het is er namelijk niet van gekomen.

En nu zien we ze niet meer, die klinken. Dagelijks beroeren we ze ongeïnteresseerd meerdere malen met hand, elleboog of tanden (een extreem geval van vieze volle handen), maar ernaar omzien doen we niet. Daar zijn ze veel te lelijk voor. Je kunt het weggijken noemen. We ontkennen de klinken. Tot we na enkele weken terugkomen van vakantie. En dan vallen niet alleen die afzichtelijke klinken op. Maar ook de vlekken op het houtwerk, de plinten die er nooit kwamen in de wc, met het bijbehorende, afbrokkelende stucwerk, en het vette plafond in de keuken. Wat ook opviel, na twee weken Engeland, was de extra wc die er nog steeds niet is in de badkamer. Dat kwam vooral door de penetrante ammoniageur die uit de volle plaspot kwam. Vergeten.

Alles went. Maar eigenlijk kan het natuurlijk niet, zo achteloos omspringen

met een dergelijk elegant object als de deurklink. De klink verdient aandacht. Een klink is als een stoel, de meesterproef voor elke meubelontwerper. Het materiaal moet lekker aanvoelen, niet te koud, te glad, te ruw. De vorm is ook van belang: niet te dik, te rond, te hoekig, te kort, te lang, te dun. En de klink moet reukloos zijn. Niks erger dan een klink die een luchtje achterlaat op je hand. En dat je er dan de hele tijd aan moet ruiken. Hm, nee.

De mooiste klinken – en knoppen – zijn, natuurlijk – heb je haar weer – te vinden in Huis Sonneveld te Rotterdam. Daar kun je de hele dag vullen met het openen en sluiten van deuren en kasten. Bijna vergeten, goede sluitingen! Goede sluitingen, en het bijbehorende geluid, zijn onmisbaar. Een deurklink dient krachtig (maar niet te krachtig) terug te veren tijdens het sluiten en tegelijkertijd met een soepele, beetje doffe klik in het slot te vallen. Als een fijne kus op de wang. Klinken die blijven hangen, zijn ergerlijk te noemen. Of die juist te krachtig terugveren en van de elleboog afglijden als je net een schaal rijst in je handen hebt.

Ondertussen zijn we alweer ruimschoots terug van vakantie. De eerste dag heb ik woest hakkend doorgebracht in de tuin waar het klimop alles had verdrongen. Dat was me voor de vakantie niet opgevallen. Intussen zijn we aan de deurklinken alweer gewend en kunnen we er een jaartje tegenaan door er niet naar te kijken.

Marjolein van Eig

Cartoon

Pieter Bedaux

